

Μᾶς ἔστειλαν τραγοῦδι νοστιμώτατο
καὶ γιὰ τὸν Ῥιγκολῶ τὸν λογιώτατο.

Ἄφοῦ ἔλοι συμφωνοῦνε,
ὅτι ἀπὸ σέ δὲν εἶνε
ἄλλο ζῶο πιὸ σοφό,
ἔπρεπε νὰ σέ τιμοῦνε
καὶ νὰ σ' ἔχουν αἱ Ἀθῆναι
γιὰ καμάρι τους κρυφό.

Πρῶτοι ἔπρεπε νὰ τρέξουν
οἱ γεμάτοι νοῦ καὶ γνώσι
Σύλλογοί μας Παρνασσοί,
μέλος των νὰ σέ ἐκλέξουν,
κι' ἔπου λάμπουν νόες τόσοι
νῆσαι πρόεδρος ἐσύ.

Καὶ καθὼς καταλαμβάνει
κι' ὁ Λομπάρδος τῆς Παιδείας
τί ἀξιζ' ἢ ἀρετή,
εἰμποροῦσε νὰ σέ κάνη
ὕψηλῆς φιλοσοφίας
τακτικὸ καθηγητή.

Κι' ὁ Τρικούπης ποῦ δὲν ξέρει
τοὺς σταυροὺς ποῦ νὰ μοιράσῃ,
'σ ἕναν τέτοιο θησαυρὸ
μὲ τὸ ἰδικό του χέρι
ἔπρεπε νὰ σοῦ κρεμάσῃ
τοῦ Σωτήρος τὸ σταυρό.

Ἄλλὰ ἔπρεπε νὰ πάρῃς
καὶ μιὰ νόφη ἀπ' τὴν Πλάκα
καὶ δημότης νὰ γενῆς,
κι' ἂν φανῆς καὶ κατεργάρῃς,
μὲ ψευτιάς καὶ μὲ ἀμάκα
νὰ μᾶς ὄγῃς κι' ὁμογενῆς.

Κι' ὅταν ἔχῃς τοὺς παράδες,
ἔλοι θὰ σοῦ γίνουν φίλοι,
θὰ σέ ἐγάλουν βουλευτή,
θὰ σοῦ κάμουν τεμενάδες,
κι' ὁ Τρικούπης θὰ σέ στείλῃ
'στὴ Μαδρίτη πρεσβευτή.

Κι' ἄλλο εἰμπορεῖς νὰ κάνῃς...
'στὴν ἀντιπολίτευσί μας
σὺ νὰ γίνῃς κεφαλή,
κι' ὁ φτωχὸς ὁ Δεληγιάννης
κι' οἱ ἐννιά ἡμέτεροί μας
νὰ τὰ χάσουν 'στὴ Βουλῆ.

Ὀλίγοι στίχοι ξένοι
γιὰ τὸν Ῥωμηὸ γραμμένοι.

Ἐξόπνησαν κι' οἱ Βούλγαροι 'στὰ ὄγδοῦντα τρία,
καὶ συμμαχίαις μᾶς ζητοῦν καὶ θέλουν τὰ πρωτεῖα
σὲ δλη τὴν Ἀνατολή, γιὰτ' ἡῦρα 'στὰ χαρτιά τους
πῶς, ἂν 'πεθάνῃ ἡ Τουρκιά, θὰ ἦν' ἔλα 'δικά τους.
'Ὡς τόσο βλέπουν πῶς κρυφὰ τοὺς βγαίνει ἀπ' τὴν πλώρη
ἢ Ἀουστρία σήμερα καὶ θὰ τὰ ὄροῦνε ζόρι,
γιὰτὶ τὸν Τσάρο τὸν φτωχὸ τὸν ἔχουνε ζωσμένα
οἱ φίλοι μας μηδενιστὰι κι' εἰν' ἔλα θολωμένα,
κι' ὄχι στρατοὺς καὶ χρήματα δὲν ἔχει νὰ τοὺς στείλῃ,
ἀλλ' οὗτ' ἀγιοταφίτικο θαυματοργὸ καντύλι.
Γι' αὐτὸ βιαστῆκαν καὶ μ' ἐμᾶς ν' ἀρχίσουνε παιχνίδια,
κι' ἔστειλαν τὸν Ἀλέξανδρο ν' ἀλλάξῃ δαχτυλίδια.
Κι' ὁ Αἶμος τους μᾶς ἔγραψε νὰ δώσουμε τὸ χέρι,
κι' εἰς κάθε ἐνδεχόμενο νὰ πᾶμε ταῖρι ταῖρι.
Οἱ Γερμανοὶ τὸ 'πίστεψαν ἀμέσως οἱ καυμένοι
μὲ τοὺς Βουλγάρους ἀγκαλιὰ πῶς εἴμαστε πιασμένοι,
καὶ συμβουλή μᾶς δίνουνε νὰ κάτσουμε στ' αὐγά μας,
γιὰ νὰ μὴν τύχη κι' εὔρουμε μιὰ μέρα τὸν μελεᾶ μας.
'Ἄς μὴ συγχύζεττι κανεῖς, γιὰτὶ δοσοληψία
μὲ τοὺς Βουλγάρους σήμερα δὲν ἔχουμε καμμία.
Χώρα τὰ ροῦχα τους· ἐμεῖς κι' αὐτοὺς τοὺς ἀγαποῦμε,
ἀλλὰ σὲ λυκοσυντροφιά τί θέλουμε νὰ μποῦμε;
Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ἔμπορεῖ νὰ τοὺς καπνίσῃ
νὰ ποῦν πῶς εἶναι Βουλγαριὰ καὶ τὸ Βαθρακονῆσι.
Μήπως οἱ Τσοῦσηδες κι' αὐτὸ δὲν τῶκτισαν μιὰ μέρα
μὲ δλη τὴν Ἀθήνα μᾶς ὡς 'στὰ Πευκάκια πέρα;
'Α! ἔλα κι' ἔλα, ἀλλ' αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ δεχθοῦμε,
καὶ μὲ τὸ Δήμαρχο μαζί τὸ γάντι τοὺς πετοῦμε.

Εἰς τοῦ Βέλγου τοῦ κὺρ Σίμου,
εἰς τὴν Τράπεζ' ἀντικρὸ
τρέξετε, ἀγαπητοί μου,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροί.

Ἐνα φράγκο νὰ πληρώσῃς,
θὰ ἰδῇς νὰ περπατῇ
ἕνα Φεῖδι, ποῦ θὰ νοιώσῃς
νὰ σὲ πάῃ ριπιτί.

Καὶ πανόραμα κιαλάρεις
τελευταίων γεγονότων,
κι' ἕνα νούμερο θὰ πάρῃς
δωρεάν εἰς ἕνα λῶτον.

Καὶ ἂν ἔχῃς καλὴ τύχη,
εἰμπορεῖ καὶ νὰ σοῦ φέῃ,
κι' ἕνα πράγμα νὰ σοῦ τύχῃ,
ποῦ ν' ἀξιζῇ φράγκα ἔξῃ.